

Ο αδιάκοπος πνευματικός αγώνας του Γέρ. Ιερώνυμου Σιμωνοπετρίτη (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2jfmdJS>]

Ο σεβασμός, η ευγένεια και η τέλεια υπακοή του στην Μονή και στους προϊσταμένους του τον ακολουθούν μέχρι τα βαθιά γεράματα. Η μεγάλη προκοπή του στο Μοναστήρι, η επιτυχής διεκπεραίωση των διακονημάτων που του ανατίθενται και κυρίως η σεμνότητα, η πραότητα, και η εν γένει αρετή του τον κάνουν αφ' ενός μεν πολύ αγαπητό και σεβαστό, αφ' ετέρου δε, όπως συνήθως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, αντικείμενο ζηλοφθονίας και μικροπρέπειας. Απάντησή του είναι πάντοτε η σιωπή και η ανεξικακία.

Στο μοναστήρι βράδια ολόκληρα βλέπανε τη λάμπα του αναμμένη. Διηγούνται παλαιοί πατέρες πως ποτέ δεν τον είδαν ξαπλωμένο. Όποια ώρα να πήγαινες θα τον έβρισκες όρθιο ή στην καρέκλα. Στην καρέκλα κοιμότανε. Ο πολύς ύπνος λιγοστεύει την αγάπη στον Θεό. Το πρωί τον βλέπανε στην ακολουθία, να γέρνει από το στασίδι του, ή να ψάλλει, να διαβάζει, να κανοναρχεί. Αναφέρει Γέροντας· «Μας έλεγχε, πήγαινα στα πίσω στασίδια να μην τον βλέπω, γιατί ντρεπόμουν τον εαυτό μου». Και στη νηστεία ήταν μεγάλος βιαστής. Ποτέ δεν έφαγε τίποτε έξω από την κοινοβιακή τράπεζα. Ποτέ δεν έλειψε, όσο ήταν στο μοναστήρι, από την καθημερινή ακολουθία. Και το φαγητό στην τράπεζα δεν το έτρωγε όλο. Συνήθιζε να βάζει ανάγνωση και να τρώει μετά για να κρύβεται. Επιστρέφοντας απ' τον κόσμο έκανε πολλές ημέρες να φάει λάδι για ν' αναπληρώσει κάποια παραμικρή του κατάλυση, διηγείται ο παπα-Ευθύμιος. Και πόσοι οι άγνωστοι και μυστικοί του αγώνες...

Επιστρέφοντας από τα ταξίδια του δεν σταματούσε την εργασία. Έγραφε στη γραμματεία, στο κελλί του, ταξινομούσε τη βιβλιοθήκη, το αρχείο, μελετούσε. Διακονούσε στο ναό, βοηθούσε στις κοινές εργασίες. Καμιά διακονία δεν θεωρούσε ταπεινωτική και γι' αυτό τον ύψωσε ο Θεός.

Το 1910 για ένα εξάμηνο περίπου, βρίσκεται στην Αθήνα, στο μετόχι της

Αναλήψεως, ως παροικονόμος. Με επιστολές του προσπάθησε να πείσει τη Μονή να μην πωλήσει το μετόχι. Οι προβλέψεις του για την μελλοντική του άνθηση επαληθεύτηκαν σύντομα. Εδώ γίνεται η πρώτη γνωριμία του με τους ευσεβείς εκκλησιαζομένους του ναού, που αργότερα θα αναπτυχθεί και θα δώσει καρπούς.

Το 1911 επιστρέφοντας στο Άγιον Όρος σώζεται από ναυάγιο. Σε επιστολή του τη σωτηρία του αποδίδει στο έργο της θείας προνοίας.

Εκείνο που πολύ τον στηρίζει είναι η σχέση κοινωνίας που αναπτύσσει με τους αγίους της Εκκλησίας. Την σχέση του με τον Άγιο Δημήτριο και την θεραπεία του από αυτόν την είδαμε. Είχε όμως και ιδιαίτερη αγάπη στον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο. Από μικρός έπασχε από κήλη. Οικονομούσε τον εαυτόν του αν και δυσκολευόταν πολύ. Όπως γράφει «εθεράπευθην όλως ανεπαισθήτως και άνευ φαρμάκων ή εγχειρίσεως». Κατά την αγρυπνία της εορτής του Αγίου Ιωάννου στις 26 Σεπτεμβρίου συνέβη η θεραπεία του. «Αφού έκανα τον σταυρό μου και παρακάλεσα τον Άγιο μπήκα στο στασίδιο και άρχισα να ψάλλω το Κύριε εκέκραξα. Την ίδια στιγμή αισθάνθηκα την κήλη να εξαφανίζεται και από τότε να μη με ενοχλεί. Θεραπεύθηκα θαυματουργικά με την επίκληση του Αγίου Θεολόγου, του οποίου την θαυματουργική χάρη και βοήθεια ομολογώ με χαρά δοξάζοντας τον Θεό που είναι θαυμαστός στους αγίους του. Η θεραπεία μου έγινε το 1897». Ο Άγιος τον επισκέφθηκε πάλι σε μια άλλη αγρυπνία του και τον απάλλαξε από τους έντονους ακάθαρτους λογισμούς και από τότε δεν ενοχλήθηκε από το πάθος αυτό και από τέτοιους λογισμούς.

Η αγάπη του προς τους αγίους ήταν τόση ώστε ευδόκησε ο Θεός και γνώρισε, όπως προαναφέραμε, λίγο πριν από την κοίμησή του τον ασκητικότατο όσιο Παρθένιο της Χίου, συνδέθηκε δε με προσωπική φιλία με τον άγιο Νεκτάριο, τον άγιο Σάββα τον Νέο της Καλύμνου και τον άγιο Νικόλαο Πλανά.

Αυτή η έντονη αγιοφιλία του βρήκε έκφραση ποιητική μέσα από το χάρισμα που του έδωσε ο Θεός να ψάλλει και να υμνογραφεί. Έτσι αμέσως μετά την μοναχική κουρά του, το 1893, σε ηλικία 22 ετών, γράφει «οκτώ κανόνες κατ' ήχον του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Σίμωνος του Μυροβλύτου» αναπληρώνοντας αυτούς που κάηκαν κατά την πυρκαϊά του 1891. Το 1896, συνθέτει παρακλητικό κανόνα στους αγίους της Μονής, Σίμωνα τον Μυροβλύτη και Μαρία την Μαγδαληνή, που εκδίδει αργότερα, το 1924, μαζί με τις ασματικές ακολουθίες τους και τους οκτώ κανόνες του οσίου Σίμωνος.

(συνεχίζεται)